

A NEW YORK TIMES BESTSELLERÍRÓNŐJE

LISA
KLEYPAS

Friday Harbor #2

*Ház
a Rainshadow
Roadon*

GABO

Egy

Hétéves korában három fontos dolog történt Lucy Marinn-nel: Alice, a kishúga megbetegedett, megkapta első feladatát a minden évben megrendezésre kerülő iskolai tudományos bemutatóra, és rádöbbsent, hogy létezik varázslat. Pontosabban szólva arra jött rá, hogy képes varázsolni, s így élete hátralevő részében már mindig is tudni fogja, hogy a hétköznapit a rendkívülitől mindössze egyetlen lépés, egyetlen lélegzetvétel, egyetlen szívdobbanás választja el.

Csakhogy az effajta tudás nem teszi bátorrá és merészé az embert. Lucy esetében legalábbis nem így történt. Inkább óvatossá vált. Titkolózóvá. Mert ha valaki felfedi varázslóképességét – különösen egy olyat, melyet nem igazán képes irányítani –, azzal nyíltan bevallja, hogy ő másmilyen. Márpedig még egy hétéves gyermek is felfogja, mennyire nem lenne jó a normális és a másmilyen közt húzódó határvonal

rossz oldalán találni magát. Egy gyerek tartozni akar valahová. A gond csak az, hogy bármilyen gondosan őrizi is ezt a rejtett tudást, már a pusztá tény, hogy van egy titka, elválasztja mindenki mástól.

Sosem derült ki, hogy miért épp hétévesen tapasztalta meg először a varázslatot, vagy hogy az események miféle láncolata vezetett el ehhez az első alkalomhoz, de összességében úgy gondolta, hogy minden azon a reggelen kezdődött, amikor Alice arra ébredt, hogy lázas, merev a nyaka, és élénkvörös kiütések éktelenkednek a bőrén. Az anyjuk egyetlen pillantást vetett rá, és máris odakiáltott a férjének, hogy hívja azonnal az orvost.

A zűrzavartól rémült Lucy hálóingben kuporgott egy konyhaszéken, s vadul kalapáló szívvel nézte az apját, aki olyan kapkodó sietséggel csapta le a telefonkagylót, hogy lepattant a készülék műanyag testéről.

– Lucy, keresd meg a cipődet! Gyorsan! – Az apja hangja, amely mindig oly higgadtan csengett, most elcsuklott az utolsó szónál. Az arca csontfehérre sápadt.

– Mi történt?

– Anyáddal bevisszük Alice-t a kórházba.

– Én is veletek megyek?

– Te Mrs. Geiszlerrel töltöd a napot.

A kislány tiltakozásban tört ki, amikor meghallotta a szomszédjuk nevét, aki mindig rákiabált, ha biciklijével áthaladt a háza előtti gypsávon. – De nem akarok! Mrs. Geiszler olyan ijesztő!

– Lucy, ne most... – Mr. Marinn olyan pillantást vetett rá, hogy a kislány elnémult.

Amikor a kocsihoz értek, Lucy látta, hogy az anyja már beült a hátsó ülésre a hűgával, és úgy öleli magához, mintha kisbaba lenne. Alice-ból olyan riasztó hangok törtek elő, hogy Lucy a fülére tapasztotta a tenyerét, és megpróbált a lehető legkisebbre összegömbölyödni a combjához tapadó, nyirkos, műanyag borítású ülésen. A szülei kitették Mrs. Geizler házánaál, majd olyan sietve mentek tovább, hogy az egytérű autó gumiabroncsai fekete csíkot hagytak maguk mögött a felhajtón.

Mrs. Geizler arca ráncokba gyűrődött, olyan volt, akár egy ablakzsalu. Rászólt Lucyra, hogy ne nyúljon semmihez. A háza tele volt antik tárgyakkal. A levegőben régi könyvek és bútorfényesítő paszta kellemes citromos illata terjengett. Olyan csend volt, mint a templomban, és nem szólt a háttérben tévé, zene, emberi hangok, de még a telefon sem csörgött.

Lucy szinte meg sem mert moccani, csak ült a brokáttal bevont kanapén, és a dohányzóasztalra bámult, melyen szépen elrendezve egy üvegből készült teakészlet állt. Még sosem látott ilyet: minden csésze és csészealj több színben fénylett, s vastagon felfestett, aranyszínű cirádák és virágok díszítették. A kislány teljesen elbűvölte, hogy mihelyt más szögből nézte a csészéket, másképp irizáltak a színek, ezért letérdelt a padlóra, és fejét hol az egyik, hol a másik oldalra billentette.

Mrs. Geiszler megállt a küszöbön, és halkán felnevetett, olyan hangon, mint amilyent a pohárban lévő jégkockák adnak ki, amikor vizet öntenek rájuk, és ettől elpattannak. – Üvegművészet – jegyezte meg. – A készlet Csehországban készült. Már vagy száz éve a családom tulajdonában van.

– De hogyan sikerült belelopniuk a szivárványokat? – tudakolta Lucy ámulva.

– A megolvasztott üvegbe fémeket és festékeket kevernek.

A kislányt meghökkentette a magyarázat. – Hogy lehet megolvasztani az üveget?

Mrs. Geiszlert azonban fárasztotta a társalgás. – A gyerekek túl sokat kérdezősködnek – vetette oda, majd visszament a konyhába.

Lucy hamarosan megtanulta, mi a neve a betegségnek, melyben ötéves húga szenvedett: agyhártyagyulladás. A szó azt jelentette, hogy Alice nagyon gyenge és kimerült lesz, amikor hazajöhet, és Lucynak jó kislánynak kell lennie, segítenie kell gondoskodni a húgáról, és nem szabad rendetlenkednie. Azt is jelentette, hogy nem veszekedhet Alice-szel, és nem zaklathatja fel semmi módon. – Ne most... – Ezt hallotta a leggyakrabban a szüleitől.

A hosszú, csendes nyár komor változást hozott az életükbe, melyet korábban a barátaikkal való közös játék, táborok és rozoga limonádés standok jellemeztek. A betegség következtében Alice mintha egyfajta központi tömeggé alakult volna át, mely körül bil-

legő bolygóként, szorongva keringett a család többi tagja. A kórházból való visszatérését követő hetekben egyre-másra új játékok és könyvek tűntek fel a szobájában. A családi étkezések alkalmával senki sem szólt rá, ha az asztal körül futkosott, és nem várták el tőle, hogy azt mondja, „kérem” vagy „köszönöm”. Alice azonban nem érte be azzal, hogy az övé lett a legnagyobb darab sütemény, vagy hogy tovább maradhatott fenn minden más gyereknél. Semmi sem lehetett elég a kislány számára, akinek máris túl sok jutott ki mindenből.

A Marinn család Seattle Ballard nevű városrészében élt, melynek eredeti lakosai lazachalászáttal és haltartósítással foglalkozó skandinávok voltak. Ahogy a negyed egyre fejlődött, növekedett, a skandináv lakosság aránya csökkent, ám örökségüknek még mindig bőven akadt tapasztalható jele a környéken. Lucy anyja olyan recepteket használt a konyhájában, melyek skandináv őseitől maradtak rá: *gravlaxot* készített, vagyis sóval, cukorral és kaporral pácolt lazacot... gyömbéres aszalt szilvával töltött, sült disznóhúsroládot... vagy *krumkakét*, fakanál nyelén tökéletes kúppá formált, kardamomos ízesítésű, ostyavékony kekszet. Lucy szívesen segített az anyjának, legfőképp azért, mert Alice-t egy kicsit sem érdekelt a főzés, ezért sosem bukkant fel a konyhában.

A nyár lassan átadta helyét a hűvösebb őszenek, és elkezdődött az iskola, de Marinnéknál semmi jel nem utalt arra, hogy a helyzet bármiben változna.

Alice újra jól volt, ám a család mintha továbbra is azt vette volna alapul, hogy még mindig beteg. *Ne zaklassuk fel. Hadd kapja meg, amit szeretne.* Amikor Lucy panaszkodott emiatt, az anyja úgy csattant fel, mint addig még soha.

– *Szégyelld* magad, hogy féltékenykedsz! A húgod kis híján meghalt. Iszonyú fájdalmakat kellett elviselnie. Nagyon-nagyon szerencsésnek mondhatod magad, hogy nem kellett átmenned azon, amin neki.

Lucyn még napokkal később is áthullámzott a büntudat, mintha újra meg újra fel-felszökő, macacs láz lett volna. Amíg az anyja éles hangon rá nem szólt, a kislány nem tudta azonosítani a kínzó érzést, mely miatt minden idegszála hegedűhúrként feszült meg: a féltékenységet. Bár fogalma sem volt, hogyan szabadulhatna meg tőle, azt biztosan tudta, hogy egy szóval sem említheti senkinek.

Nem tehetett egyebet, mint várta, hogy minden visszatérjen a régi kerékvágásba. Csakhogy erre nem került sor. És bár az anyja azt mondta, hogy egyformán szereti mindkét lányát, csak ezt különböző módokon fejezi ki, Lucy úgy látta, hogy Alice azért jóval közelebb áll a szívéhez.

A kislány rajongott az anyjáért, aki mindig érdekes multságokat talált ki nekik, ha nem mehettek a szabadba, mert esett az eső, és cseppet sem zavarta, amikor Lucy fel akarta próbálni a szekrényében található magas sarkú cipőket. Mrs. Marinn azonban mintha rejtélyes bánatot leplezett volna kedves játékoságával.

Néha megesett, hogy amikor Lucy belépett a szobába, ott találta a nőt, aki teljesen elveszett arckifejezéssel, üres tekintettel mered a fal egy pontjára.

Voltak reggelek, amikor Lucy már korán besettenkedett a szülei szobájába, bemászott az ágyba az anyja mellé, és odabújt hozzá, hogy áthúlt lába átmelegedhessen a takaró alatt. Az apja bosszús lett, amikor észrevette, hogy ott van velük a kislány, és azt morogta, hogy vissza kellene mennie a saját szobájába. – Mindjárt – mormolta halkán a felesége, és átölelte Lucy-t, hogy biztonságban érezze magát, a kislány pedig még szorosabban simult hozzá.

Ha azonban Lucy olyasmit tett, ami nem volt ínyére, annak következményei lettek. Ha a kislány beírást kapott, mert beszélgetett az órán, ha rosszul sikerült a számtandolgozata, vagy ha nem gyakorolta eleget a zongoraleckét, akkor az anyja szigorúan összeszorította az ajkát, és hűvösen bánt vele. Lucy sosem értette, neki miért kell megdolgoznia azért, amit Alice akkor is megkap, ha a világon semmit sem csinál. Majdnem végzetes betegségét követően a húgát elkényeztették, minden kívánságát teljesítették. Emiatt aztán egyáltalán nem viselkedett jól nevelten, beleköttyogott mások társalgásába, játszott a tányérjára szedett étellel, simán elmart dolgokat másoktól, ha épp neki kellettek... mégsem háborodott fel rajta senki.

Egy este Marinnék azt tervezték, hogy elmennek vacsorázni valahová, és a lányokat a bébicsőszre bízzák, de Alice addig sírt, addig sikoltozott, míg le

nem mondták az asztalfoglalásukat, és inkább ott-hon maradtak, hogy megbéküljön. Pizzát rendeltek, és amikor leültek a konyhaasztalhoz, hogy megegyék, a szülők még mindig a vacsorához felvett, elegáns öltözéküket viselték. Az anyjuk ékszerei csillogtak, és a róluk visszaverődő fény világos foltokat vetített a mennyezetre.

Alice kivett magának egy szelet pizzát, és átballagott vele a nappaliba, hogy rajzfilmeket nézzen a tévében. Lucy is fogta a tányérját, és indult volna utána.

– Lucy! – szólt rá az anyja. – Nem mehetsz el az asztaltól, míg nem végeztél.

– De Alice a nappaliban eszi a pizzáját.

– Ő túl kicsi ahhoz, hogy tudja, mit illik.

Ekkor meglepő módon Lucy apja is megszólalt: – Csak két évvel fiatalabb Lucynél. És ha jól emlékszem, Lucynak sosem volt szabad a vacsora vége előtt felállni az asztaltól.

– Alice még mindig nem nyerte vissza az agyhártyagyulladás előtti súlyát – jegyezte meg élesen a felesége. – Lucy, gyere vissza az asztalhoz.

A kislányt úgy fojtogatta az igazságtalanság, mintha satuba fogták volna a torkát. Lassú léptekkel vitte vissza a tányérját az asztalhoz, abban reménykedve, hogy az apja talán kiáll mellette. De a férfi csak megrázta a fejét, és nem szólt többet.

– De finom! – jelentette ki élénken Mrs. Marinn, és úgy harapott bele a pizzájába, mintha ritka ínycséség lenne. – Tulajdonképpen épp erre vágytam. Sem-

mi kedvem sem volt elmenni itthonról. Olyan kelles, jóleső érzés itt lenni.

A férje nem felelt. Akkurátus módon végzett a piz-zájával, kiürült tányérját a mosogatóhoz vitte, majd ment, hogy megkeresse a telefonját.

– Ezt az iskolából küldték – mondta Lucy, és az anyja felé nyújtott egy papírlapot.

– Ne most, Lucy. Főzők. – Cherise Marinn épp zellert aprított a vágódeszkán, késével ügyesen kis U formájú darabkákra vágva a zellerszárakat. A kislány türelmesen várt, mire az anyja rápillantott, és felsóhajtott. – Jó, akkor mondd, szívem, hogy miről van szó.

– Ezeket az utasításokat kaptuk a másodikos tudománys bemutatóhoz. Három hetünk van a munkára.

Mrs. Marinn épp végzett egy zellerszár feldarabolásával, letette a kést, és a papír után nyúlt. Vékony szemöldökét összehúzza olvasni kezdte. – Elég időigényes tervnek tűnik. Minden tanulónak részt kell vennie benne?

A kislány bólintott.

Az anyja a fejét csóválta. – Bárcsak tudnák a tanáraitok, hogy mennyi időt kell a szülőknek ezekre a dolgokra pazarolnia.

– De anyu, neked semmit sem kell tenned. Egyedül fogok megcsinálni mindent.

– Valakinek el kell mennie veled a barkácsboltba, hogy megvegyük a háromlapú paravánt meg a töb-

bi holmit. Arról nem is szólva, hogy felügyelni kell a kísérletezésedet, aztán segíteni az előadásod begyakorlásában is.

Lucy apja ekkor lépett be a konyhába, fáradtan, mint mindig, amikor hosszú napja volt. Phillip Marinn csillagászatot tanított a Washingtoni Egyetemen, emellett pedig a NASA tanácsadójaként is dolgozott, s így annyira elfoglalt volt, hogy gyakran úgy tűnt, inkább csak vendég a saját otthonában, mintsem benne élne. Ha sikerült is hazaérnie vacsorára, valahogy mindig felhívta valamelyik munkatársa, akivel muszáj volt beszélnie, s végül a felesége és a lányai nélküle ültek asztalhoz. Fogalma sem volt, hogy hívják Lucy és Alice barátnőit, tanárait és fociedzőit, vagy hogy milyen a napirendjük. Lucy-t éppen ezért lepték meg annyira az anyja következő szavai:

– Segítened kell Lucynak a tudományos bemutatóra való felkészülésben. Én az imént vállaltam el a felügyeletet Alice óvodai csoportja mellett. Túl sok a dolgom. – A nő átnyújtotta a papírt a férjének, majd belekotorta a zellert a tűzhelyen álló levesesfazékba.

– Szent ég! – A férfi tekintete szórakozottan végigsiklott a tudományos bemutató utasításain. – Erre nem érek rá.

– Szakíts rá időt – javasolta nyomatékkal a felesége.

– És ha megkérném valamelyik diákomat, hogy segítsen neki? – tűnődött fennhangon Lucy apja. – Esetleg kaphatna érte extra kreditet.

Mrs. Marinn összevonta a szemöldökét, és szép ívű ajka szögletében két mély ránc keletkezett. – Phillip! Hogy képes lennél a saját gyerekedet rásózni egy egyetemistára...

– Csak vicceltem – mentegetőzött sietve a férfi, bár Lucy nem igazán hitt neki.

– Akkor megcsinálod?

– Úgy látom, nincs más választásom.

– A közös munka közelebb hoz majd benneteket.

Mr. Marinn beletörődő pillantást vetett a kislány felé. – Szerinted is szükségünk van arra, hogy közelebb kerüljünk egymáshoz?

– Igen, apu.

– Hát jó. Eldöntötted már, hogy miféle kísérletet szeretnél elvégezni?

– Beszámolót fogok készíteni. Az üvegről – felelte a kislány.

– És nem lehetne inkább egy olyan témát választani, aminek az űrhöz van köze? Mondjuk, elkészíthetnénk a Naprendszer modelljét, vagy leírhatnánk, hogyan születnek a csillagok...

– Nem, apu. A beszámolómnak az üvegről kell szólnia.

– De miért?

– Csak. – Lucy már egy ideje teljesen megbabonázta az üveg. Minden reggelinél elbűvölve tanulmányozta a fénnel átítatott anyagot, melyből a gyümölcsleves pohara készült. Hogy milyen tökéletes

formát ad az élénk színű leveknek, milyen könnyedén vezeti a hőt, a hideget, a rezgést.

Mr. Marinn elvitte a könyvtárba, hogy kivegyen néhány felnőtteknek szóló könyvet az üvegről és üvegművészetről, mert szerinte a témára vonatkozó gyerekkönyvek nem közöltek elég részletet. Lucy így megtanulhatta, hogy amikor egy anyag olyan molekulákból áll, melyek szerkezete úgy épül fel, mint egy téglából rakott fal, akkor nem lehet átlátni rajta. Ha azonban a molekulák rendszertelenek, és nem rendeződnek rácsba, mint a vízé, az égetett cukoré vagy az üvegé, akkor a fény áthatolhat köztük.

– Mondd csak, Lucy – kérdezte az apja, miközben egy ábrát ragasztottak fel a háromlapú paravánra –, az üveg szilárd vagy folyékony halmazállapotú?

– Az üveg folyadék, ami úgy viselkedik, mint a szilárd anyagok.

– Nagyon okos kislány vagy. Gondolod, hogy hozzám hasonlóan belőled is tudós lesz, amikor felnősz?

Lucy megrázta a fejét.

– Mi szeretnél lenni?

– Üvegművész. – A kislány az utóbbi időben egyre többet álmodott arról, hogy különféle tárgyakat készít üvegből. Álmában látta, ahogy a fény megcsillan és visszaverődik egy élénk színű, áttetsző cukorkát idéző ablakon... az üveg úgy örvénylik, úgy hajlik, mint valami egzotikus, tengermélyi élőlény, madár vagy virág.

Az apja nyugtalanul pillantott rá. – Nagyon kevesen vannak, akik művészként meg tudnak élni. Csak az igazán híresek képesek pénzt is keresni.

– Hát akkor híres művész leszek – bólintott vidáman a kislány, és elkezdte kiszínezni a feliratot a háromlapú paravánon.

Az apja hétvégén elvitte a helyi üvegfúvó műhelybe, ahol egy vörös szakállú férfi megmutatta a mestersége alapvető fogásait. Lucy megbűvölten nézte, és olyan közel húzódott hozzá, amennyire csak Mr. Marinn engedte. Az üvegműves először egy kemencében magas hőmérsékleten megolvasztotta a homokot, majd hosszú fémpálcát dugott az olvadt masszába, s fényes, vöröslő golyóvá formálta. A levegőt betöltötte egy jellegzetes szag: felforrósodott fém, verejték, megperzselődő festék és a nedves újságpapírok hamuja, melyeket a műhelyben az üveg kézi formálásánál használtak.

Az üvegfúvó mester fokozatosan újabb rétegekkel növelte tovább az izzó, narancsos fényű üveggolyót, melyet folyamatosan forgatott, és gyakran újra is kellett hevítenie. Ráhintett némi kék üvegkeveréket, majd egy acéllapú asztalon ide-oda hempergette az olvadt masszát, hogy a színezőanyag egyenletesen eloszoljon benne.

Lucy tágra nyílt szemmel figyelte. Mindent meg akart tudni erről a rejtélyes folyamatról, érdekelte mindaz, ami az üveg keveréséről, olvasztásáról, színe-

zéséről és formálásáról szólt. Még soha semmit nem érzett ennyire fontosnak vagy ennyire szükségesnek.

Mielőtt eljöttek volna, az apja vett neki egy fúvottüveg ajándéktárgyat, ami irizáló, szivárványszínű sávokból álló hőlégballonra emlékeztetett, és rézdrótból készült, apró állványra volt felfüggesztve. Lucy mindig is úgy gondolt vissza erre az alkalomra, mint gyerekkora legjobb napjára.

Ugyanazon a héten, pár nappal később történt valami. A kislány épp hazaért a fociedzésről. Kora este volt, a sötétlila égen világos felhők úsztak, olyan színhatást keltve, mint az ezüstösen hamvas, érett szilváé. Lucy nem vetette le azonnal a műanyag sípcsontvédőt és a fölé húzott sportzoknit, hanem ügyetlenül, merev léptekkel a szobája felé indult, és meglátta, hogy odabent ég a lámpa az éjjeliszekrényén, mellette pedig ott áll Alice, és valamit tart a kezében. Lucy összevonta a szemöldökét. Alice-nek többször is megmondták, hogy engedély nélkül nem léphet be a nővére szobájába. A kislány azonban a tiltás miatt csak azért is be akart menni. Lucy gyanította, hogy már korábban is járhatott nála, mert feltűnt neki, hogy plüssállatai és babái nem a szokott helyükön voltak.

Lucy felkiáltott, Alice ijedten megpördült, és kiejtette a tárgyat a kezéből. A szilánkokra törő üveg hangjától mindketten összerezzentek. Alice arcocskája egy pillanatra csupa büntudat volt.

Lucy értetlenül bámult a fapadlón csillogó üveg-szemétre, amely korábban az apjától kapott, fúvott-üveg hőlégballon volt. – Mit keresel itt?! – szegezte a hűgának a kérdést hitetlenkedve, indulatosan. – Ez az én szobám! És az is az *enyém* volt! Kifelé!

Alice elsírta magát, és tovább téblábolt az üvegszilánkok között.

A zajra riadtan beszaladt az anyjuk. – Alice! – A kislányhoz ugrott, és felkapta, nehogy megvágja magát. – Kicsikém, megsérültél? Mi történt?

– Lucy megijesztett – zokogta Alice.

– Eltörte az üveg hőlégballonomat – csattant fel a nővére. – Nem kérdezte meg, hogy bejöhet-e a szobámba, csak bejött, és eltörte.

Az anyjuk magához szorította Alice-t, és a haját simogatta. – Ugyan, csak kíváncsi volt. Véletlen baleset volt az egész, Lucy.

Lucy a hűgára meredt. – Utállak! Soha többet ne merj bejönni ide, mert lerúgom a fejedet!

Alice a fenyegetés hallatán újra könnyekben tört ki, Mrs. Marinn arca pedig elsötétült. – Ebből elég, Lucy. Elvárom, hogy kedves légy a hűgoddal, különösen azután, hogy olyan beteg volt.

– Már nem beteg – felelte Lucy, de Alice heves zokogása mellett meg sem lehetett hallani a szavait.

– Először elviszem innen a hűgodat – vetette oda az anyja. – Utána visszajövök, és feltakarítom az üveget. Hozzá ne érj, minden szilánk borotvaéles. Jaj, Lucy, az ég szerelmére, majd veszek neked egy másikat!

– Az nem lesz ugyanaz – morogta morcosan a lány, de addigra Mrs. Marinn Alice-szel már kilépett a szobából.

Lucy letérdelt az összetört üvegdarabkák mellé, melyek szivárványos fénnel csillogtak a fapadlón, mintha szappanbuborékok lettek volna. Előregörnyedt, s szipogva meredt a tönkretett dísztárgyra. Minden összemosódott előtte. Úgy érezte, mintha a testét feszítő érzelmek a bőre pórusain át kipárolognának a levegőbe... düh, bánat, sóvárgás, zsémbesség és a hihetetlen vágy a szeretetre.

Az éjjelilámpa halvány derengéséből mintha apró fénypontok váltak volna ki. Lucy lenyelte a könnyeit, mindkét karjával átölelte magát, és remegve nagy levegőt vett. Pislogva látta, hogy a fények felemelkednek a padlóról, és örvényleni kezdenek körülötte. Meglepetten megtörölte ujjjaival a szemét, aztán csak nézte, hogyan táncolnak körbe-körbe a fénypontok. Végül eljutott a tudatáig, hogy mit is lát.

Szentjánosbogarak.

Egy varázslat... csak neki.

Minden egyes üvegszilánk eleven szikrává változott át. A szentjánosbogarak könnyedén, lassan a nyitott ablak felé suhantak, és kirepültek az éjszakába.

Amikor az anyja pár perc elteltével visszatért, Lucy már az ágya szélén ülve bámult az ablakra.

– Mi történt az üveggel? – kérdezte Mrs. Marinn.

– Eltűnt – felelte a lánya szórakozottan.

Ez a varázslat az ő titka volt. Fogalma sem volt, honnan eredhetett, csak azt tudta, hogy ez a csoda meg fogja találni a teret, melyre szüksége van, és életre kel benne, mint az aszfalt repedéseiből kinövő virágok.

– Mondtam, hogy ne nyúlj hozzá. Megvághattad volna a kezedet.

– Sajnálom, anyu. – Lucy az éjjeliszekrényére letett könyv után nyúlt. Találomra felcsapta valahol, és a lapra meredt, bár egyetlen betűt sem tudott ki-venni.

Hallotta, hogy az anyja felsóhajt. – Lucy, türelme-
sebbnek kell lenned a kishúgoddal.

– Tudom.

– Még mindig olyan törékeny azok után, amiken átment.

A lány a kezében tartott könyvre szegezte a tekintetét, és konokul hallgatott, míg Mrs. Marinn ki nem ment a szobából.

Egy összecsapott vacsora után, melynek során egyedül Alice csacsogása törte meg a csendet, Lucy segített leszedni az asztalt. A fejében gondolatok kavargtak. Úgy tűnt, mintha korábban olyan erős érzelmek törtek volna ki belőle, melyek új formát adtak az üvegnek. Arra gondolt, hogy az üveg talán tudatni akart vele valamit.

Bement a dolgozószobába, ahol az apja épp egy számot tárcsázott a telefonján. Nem szerette, ha mun-

ka közben zavarják, de Lucynak ezt most fontos volt megkérdeznie. – Apu... – szólalt meg tétován.

Látta, hogy az apja ingerült lehet, mert megfeszült a válla. A hangja azonban nem árulkodott bosszúságról, amikor letette a telefont, és felé fordult. – Igen, Lucy?

– Mit jelent, ha az ember szentjánosbogarat lát?

– Attól tartok, Washington államban nincsenek szentjánosbogarak. Nem élnek meg ilyen messze északon.

– Igen, de mi a *jelentése*?

– Úgy érted, jelképesen? – A férfi elgondolkodott. – A szentjánosbogár napközben elég jelentéktelen kis rovar. Ha nem tudnánk, hogy micsoda, azt hinnénk, semmi különös. Éjjel azonban a saját fényét árasztja. A sötétség hozza elő a legszebb adottságát. – Lucy elragadtatott arckifejezése láttán elmosolyodott. – Ami igazán rendkívüli tehetségre vall egy ilyen hétköznapi külsejű élőlénynél, nem igaz?

Attól fogva a varázslat mindig rátalált Lucyra, amikor nagy szüksége volt rá. És néha akkor is, amikor a legkevésbé sem akarta.